

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Katja Ettwein przeciwko Finanzamt Konstanz

(Sprawa C-425/11) ⁽¹⁾

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób — Równość traktowania — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Obywatele państwa członkowskiego Unii — Dochody z tytułu działalności zawodowej uzyskiwane w tym państwie członkowskim — Przeniesienie miejsca zamieszkania do Szwajcarii — Odmowa przyznania przywileju podatkowego w rzeczonym państwie członkowskim z powodu zmiany miejsca zamieszkania)

(2013/C 114/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Katja Ettwein

Strona pozwana: Finanzamt Konstanz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób z dnia 21 czerwca 1999 r., zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty decyzją Rady i Komisji z dnia 4 kwietnia 2002 r. (Dz.U. L 114, s. 6), a w szczególności jej art. 1, 2, 11, 16 i 21 oraz art. 9, 13 i 15 załącznika I do tej umowy — Bezpośrednie opodatkowanie pracowników przygranicznych — Uregulowanie państwa członkowskiego pozwalające na wspólne opodatkowanie małżonków (Ehegattensplitting), w przypadku gdy zamieszkują w państwie członkowskim Unii lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a wykluczające tę możliwość w przypadku posiadania miejsca zamieszkania w Konfederacji Szwajcarskiej

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., a także art. 9 ust. 2, art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 załącznika I do tej umowy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które odmawia wspólnego opodatkowania

zgodnie z metodą „splittingu” małżonkom będącym obywatelami tego państwa, którzy są objęci w tym państwie obowiązkiem podatkowym od całości ich przychodów podlegających opodatkowaniu, wyłącznie na tej podstawie, że ich miejsce zamieszkania znajduje się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 12.11.2011

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Margaret Kenny i in. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform i in.

(Sprawa C-427/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 141 WE — Dyrektywa 75/117/EWG — Równość wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet — Dyskryminacja pośrednia — Obiektywne uzasadnienie — Przesłanki)

(2013/C 114/18)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick, Helena Gatley

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 157 TFUE i dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet (Dz.U. L 45 s. 19) [zastąpiona przez dyrektywę 2006/54/WE] — Pojęcie obiektywnego uzasadnienia w kontekście widocznej dyskryminacji pośredniej pracowników płci żeńskiej w porównaniu z pracownikami płci męskiej w ramach służby publicznej — Kryteria

Sentencja

Artykuł 141 WE i dyrektywę Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet należy interpretować w ten sposób, że:

- pracownicy wykonują taką samą pracę lub pracę o równej wartości, jeżeli, biorąc pod uwagę całokształt czynników, takich jak charakter pracy, warunki dotyczące wykształcenia i warunki pracy, pracownicy ci mogą być uważani za znajdujących się w porównywalnej sytuacji, czego ocena należy do sądu krajowego;
- w ramach dyskryminacji pośredniej w zakresie wynagrodzenia na pracodawcy spoczywa obowiązek przedstawienia obiektywnego uzasadnienia dotyczącego różnicy w wynagrodzeniu stwierdzonej pomiędzy pracownikami uważającymi się za dyskryminowanych i osobami referencyjnymi;
- uzasadnienie przez pracodawcę różnicy w wynagrodzeniu, która na pierwszy rzut oka wydaje się stanowić dyskryminację ze względu na płeć, musi dotyczyć osób referencyjnych, które — ze względu na fakt, iż sytuację tych osób charakteryzują mające istotne znaczenie dane statystyczne, dotyczące wystarczającej liczby osób, niestawiające wyrazu zjawisk czysto przypadkowych lub wynikających z tymczasowej sytuacji i które, ogólnie rzecz biorąc, wydają się mieć istotne znaczenie — zostały wzięte pod uwagę przez sąd krajowy na potrzeby stwierdzenia tej różnicy, i
- względy dobrych stosunków między pracodawcą i pracownikami mogą być brane pod uwagę przez sąd krajowy jako jeden z elementów pozwalających na dokonanie oceny, czy różnice pomiędzy wynagrodzeniami dwóch grup pracowników wynikają z czynników obiektywnych, niemających związku z jakąkolwiek dyskryminacją ze względu na płeć oraz zgodnych z zasadą proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (wcześniej — Fővárosi Bíróság) — Węgry) — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csabie Csipaiowi, Viktorii Csipai

(Sprawa C-472/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku umownego — Obowiązek sądu krajowego, który stwierdził z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego, wezwania stron do przedstawienia uwag przed orzeczeniem o skutkach takiego stwierdzenia — Warunki umowne, jakie należy wziąć pod uwagę przy ocenie nieuczciwego charakteru)

(2013/C 114/19)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék (wcześniej — Fővárosi Bíróság)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banif Plus Bank Zrt.

Strona pozwana: Csaba Csipai, Viktória Csipai

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Prawo krajowe przewidujące, że sąd krajowy jest ograniczony przy ocenie nieuczciwego charakteru umów zwanych umowami przez przystąpienie wówczas, gdy strony nie wystąpiły wyraźnie o stwierdzenie takiego charakteru — Uprawnienie sądu krajowego, który stwierdził nieuczciwy charakter ogólnego warunku umownego znajdującego się w umowie poddanej jego ocenie w braku szczególnego wniosku w tym zakresie, do wezwania stron postępowania do złożenia oświadczenia dotyczącego rzeczoności warunku umownego, tak aby mógł oceniać kwestię nieważności umowy z tego powodu

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego, nie ma obowiązku czekać na to, że konsument poinformowany o swoich prawach złoży oświadczenie, wnosząc o stwierdzenie nieważności takiego warunku, przed orzeczeniem w przedmiocie skutków tego stwierdzenia. Jednakże zasada kontrydiktoryjności nakłada co do zasady na sąd krajowy stwierdzający z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego obowiązek poinformowania o tym stron sporu i udzielenia im możliwości kontrydiktoryjnego przedyskutowania tej okoliczności w sposób przewidziany w tym zakresie przez krajowe przepisy proceduralne.
- 2) Sąd krajowy w celu dokonania oceny ewentualnego nieuczciwego charakteru warunku umownego, który stanowi podstawę wniosku do niego pozwu, powinien brać pod uwagę wszystkie pozostałe warunki umowy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2012.